

Vypraveno

dne 20.5.2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0218r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 13. 5. 2014

podpis: Chovanec

MVCRP011GQOL

19-05-2014

Praha
Č.j.:MV-34269-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podali Moldavská republika a jeho manželka

- Moldavská republika i za nezl. dcery
- Česká republika a - Česká republika, všichni státní občané Moldavské republiky a všichni bytem

(dále jen „žadatelé“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 13. 2. 2014, č.j.: VS-270/835.3/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelé požádali o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje dne 7. 10. 2013. Společná žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 13. 11. 2013. Podle stanoviska Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 4. 11. 2013, dospělý žadatel přicestoval do České republiky v srpnu roku 1999 a jeho manželka v říjnu roku 2001. Trvalý pobyt byl žadateli povolen dne 22. 3. 2006, žadatelce dne 9. 10. 2006 a nezl. dcerám ke dni jejich narození, tj. 8. 5. 2005 a 4. 9. 2009. Jedná se o jejich druhou žádost, předchozí byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím ministra vnitra dne 1. 10. 2012 z důvodu u dospělých žadatelů pro nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. a u mladší dcery pro nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, po který se na území České republiky převážně zdržují, podmínku prokazující znalost českého jazyka a podmínku, že v posledních pěti letech nebyli pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin. Žadatelé však nespĺňují podmínku plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky, stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatelé se dopustili přestupků podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), když žadatel v roce 2011 neprokázal při kontrole svoji totožnost a žadatelka v roce 2005 nenahlásila v zákonem stanovené lhůtě změnu svého příjmení. Žadatel však především neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, když nehradil pojistné vždy řádně a včas. V letech 2007 až 2011 mu tak vznikly nedoplatky v řádu až několika desítek tisíc Kč a s nimi související penále. Žadatelé požádali o prominutí splnění této podmínky s tím, že nadále již budou podmínky stanovené pro udělení státního občanství České republiky splňovat a plnit povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb.

Nezletilá dcera nadále nespĺňuje podmínku, stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti. Žadatelé požádali o její prominutí s odkazem na skutečnost, že se narodila na území České republiky.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že vzhledem k tomu, že o společné žádosti žadatelů o udělení státního občanství České republiky nebylo pravomocně rozhodnuto do 1. 1. 2014, tj. do nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), na základě přechodného ustanovení obsaženého v § 74 tohoto zákona již žadatelé a nezl. dcery nepředkládají doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a nevztahuje se tak na ně povinnost prokázat splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb.

II.

Ministerstvo vnitra po bedlivém posouzení všech důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů došlo k závěru, že jejich společné žádosti nevyhoví. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že na každém, kdo se uchází o státní občanství České republiky, lze právem požadovat, aby beze zbytku plnil zákonné povinnosti, platil veřejné dávky

a jeho chování zde bylo transparentní a prosto všech pochybností. Ministerstvo vnitra neshledalo důvody zvláštního zřetele hodné, při jejichž existenci by bylo možné zvážit prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Z důvodu neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. žadatelům, nepřistoupilo Ministerstvo vnitra ani k prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. u nezl. dcery Michaely.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podali žadatelé včasný rozklad. Žadatel se v rozkladu vyjádřil k oznámení o přestupku proti občanskému soužití, které ve svém stanovisku uvedl Městský úřad Beroun, a které nebylo ke dni podání žádosti ukončeno. Žadatel doplnil, že se stal obětí fyzického útoku osoby, která byla v podnapilém stavu, a on byl nucen se bránit. Uvedl, že je mu známo, že dotyčný, který ho napadl a následně na něj podal oznámení o přestupku, má zákaz se zdržovat na území České republiky, proto se na předvolání nedostavuje a žadatel má obavy, že záležitost nebude dořešena. Žadatel požádal o prominutí tohoto nedopatření, které vzniklo v důsledku jeho napadení podnapilým člověkem. Uvedl, že kromě tohoto skutku nebyl po celou dobu povoleného trvalého pobytu na území České republiky trestaný, ani nebyl projednáván pro přestupek, je vzorný člověk, živnostník a otec od rodiny.

Žadatel dále uvedl, že celou dobu svého působení na území České republiky na základě povoleného trvalého pobytu vždy řádně a hradil své závazky, ke dni podání rozkladu není v žádném registru neplatičů a nemá na sebe vedeny žádné exekuce ani závazky vůči finančnímu úřadu, zdravotní pojišťovně ani správě sociálního zabezpečení. Dlužné částky, které žadateli vznikly u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „VZP“) a Okresní správy sociálního zabezpečení Beroun byly způsobeny neuhrazením faktur odběratelem, který zbankrotoval. Své závazky žadatel uhradil ihned po získání finančních prostředků. Žadatel doplnil, že do těchto situací se dostává řada drobných živnostníků. Žádá o prominutí těchto nedopatření, které nebyl schopen ovlivnit.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12

odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis pak správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra stejně jako v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ze dne 19. 9. 2012, č.j.: MV-90953-4/VS-2012, odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

V.

K obsahu podaného rozkladu konstatuje ministr vnitra následující:

Ministr vnitra uvádí, že nepovažuje za směrodatné, zda žadatelé své chyby, spočívající v zanedbání jejich zákonných povinností napravili či vysvětlili. Ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra uvádí, že bylo přihlédnuto k tomu, že žadatelé jednak neplnili povinnosti, vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb. a jednak v oblasti veřejného zdravotního pojištění, přičemž k porušování zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění docházelo ze strany žadatele dlouhodobě, **výši dlužných částek nelze označit za bagatelní a dlužné částky nižší výše vznikaly na účtu žadatele u VZP ještě během roku 2012 a 2013.** Nedostatek finančních prostředků nepovažuje ministr vnitra za důvod hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by mohlo být splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. prominuto.

Ministr vnitra pro úplnost uvádí, že oznámení o přestupku proti občanskému soužití nebylo jedním z důvodů pro nevyhovění žádosti, jak žadatel v podaném rozkladu uvádí. Ministerstvo vnitra je však povinno ve svém rozhodnutí uvést veškeré skutečnosti, které byly v průběhu správního řízení zjištěny, a tedy i oznámení o tomto přestupku.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke znění zákonných ustanovení zákona o státním občanství o neexistenci právního nároku na udělení státního občanství České republiky, a to i za předpokladu splnění všech zákonných podmínek žadateli a s ohledem na výklad pojmu státního občanství jako trvalého, a úzkého a pevného vztahu mezi fyzickou osobou a státem, ministr vnitra v rámci správního řízení o žádosti posuzoval nejen to, zda žadatelé naplnily všechny požadované zákonné podmínky pro udělení státního občanství, ale též zda vůči českému státu mají ony trvalé, úzké a pevné vazby, což u žadatelů vzhledem k porušení právních předpisů, nebylo prokázáno.

Ministr vnitra dále považuje za důležité zdůraznit, že základním důvodem k zamítnutí jejich předchozí žádosti bylo porušení právních předpisů. Zamítavé rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu nabylo právní moci 1. 10. 2012. K posouzení plnění všech povinností, vyplývajících z právních předpisů České republiky je nepochybně třeba delšího časového úseku, než zvolili žadatelé, kteří svoji druhou žádost podali již 7. 10. 2013 a ani v tomto relativně krátkém časovém úseku žadatel

20

nedostál plně svým povinnostem v oblasti veřejného zdravotního pojištění a neprokázal, že si již plnění svých zákonných povinností osvojil. Z titulu společné žádosti pak ministr vnitra neprominul u nezplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadatelům způsobit problémy i v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům.

Na návrh rozkladové komise ministra vnitra společnou žádost zamítl. Důvodem zůstává u žadatelů nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. a u nezplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. a neprominutí jejich splnění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

